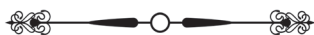
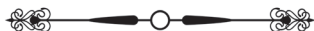

GENEVIEVE
COGMAN

MASKOVANÉ
MĚSTO

MASKOVANÉ MĚSTO

NEVIDITELNÁ KNIHOVNA
KNIHA DRUHÁ

Genevieve Cogman

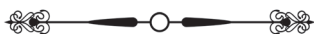

Copyright © Genevieve Cogman 2015
First published in 2015 by Pan,
an imprint of Pan Macmillan, a division of
Macmillan Publishers International Limited

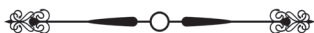
*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kateřina Heřmanová, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-959-4 (pdf)

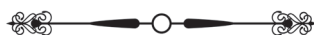
MASKOVANÉ MĚSTO

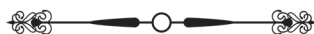
NEVIDITELNÁ KNIHOVNA
KNIHA DRUHÁ

Přeložila: Kateřina Heřmanová

PODĚKOVÁNÍ

Znovu děkuji každému, kdo mi s touto knihou pomohl. Děkuji své agentce Lucienne Diverové, která mi pomohla najít monstra v hlubinách Londýna, a své editorce Belle Paganové, která je ve své práci úžasná a které tato kniha hodně dluží.

Děkuji svým beta čtenářům, svým přátelům, své rodině, těm, kdo mě podporovali, a poradenskému týmu v práci. Vaší pomoci si velmi cením.

A velké díky patří i krásnému městu Benátky, které by si zasloužilo mnohem lepší vykreslení, než jaké jsem mu byla schopna dopřát.

PŘÍRUČKA KNIHOVNÍKA V ZÁCVIKU

**Úryvek převzatý ze Seznamovacího dokumentu
o orientaci mezi nejrůznějšími světy**

Oddíl 2.1, verze 4.13

Autor: Coppelia; editor: Kostchei;

posudek: Gervase a Ntikuma

Pouze pro pověřené osoby

ÚVOD

Touto dobou jste již prošli základním tréninkem, a tudíž budete pracujete v terénu se zkušenějším Knihovníkem, nebo se na to připravujete. Tento důvěrný dokument hlouběji zkoumá postoj Knihovny vůči jak fae, tak drakům. Pomůže vám porozumět, proč nejsme ve spojení ani s jednou stranou.

FAE – JEJICH ORIENTACE NA CHAOS A JEJICH SCHOPNOSTI

Nebezpečí, které fae představují pro lidstvo, jste si vědomi. Potravu získávají z emocionálních interakcí s lidmi, a tím se na nich přizívají. A vnímají vše, co nejsou oni sami, tedy jak lidi, tak dokonce i ostatní fae, jako pouhé účastníky plnění role na pozadí jejich osobních příběhů. A zde vzniká zajímavá smyčka. Čím dramatičtějšími dokáže fae své osobní příběhy učinit (například pokud hraje roli padoucha, odpadlíka či hrdiny), tím více může získat moci. A čím je mocnější, tím stereotypnějším se jeho chování v roli stává. Výsledkem toho všeho je, že postoje fae se na základě přímé úměrnosti stávají v průběhu času stále sociopatičtějšími¹.

Co se dalších nebezpečí týče, schopnosti, kterými fae disponují, se pohybují v rozsahu od odívání se do základní iluze (pro ovlivnění lidského vnímání jejich osoby) po umění emocionálně manipulovat těmi kolem sebe. Mocní fae navíc v některých případech vykazují specifické magické či fyzické schopnosti, které se odvíjejí od osobnostního archetypu či stereotypu, který se rozhodli přijmout za svůj.

FAE – JEJICH SVĚTY

Znamé světy leží na spektru mezi řádem a chaosem. A čím dále se vydáme do světů ovlivněných chaosem, tím více fae tam můžeme nalézt. V chaosem ovlivněných světech samozřejmě hrozí riziko kontaminace chaosem. Ta může ovlivnit schopnosti Knihovníka, nebo mu dokonce zabránit v tom, aby znovu vstoupil do Knihovny. Ve světech, kde dominují fae, figuruje lidstvo jako kompars. Jejich role se pohybuje na škále od mazlíčků po jídlo, a lidé jsou často viděni jako rekvizity pro psychologická dramata, romance či vendetty, které si vychutnávají fae kolem nich – tělo i duše těchto fae jsou kontaminovány chaosem. Jednotliví nebo slabší fae mohou být schopni s Knihovníky komunikovat na relativně „lidské“ úrovni. Ti mocnější to buď nebudou chtít, nebo toho nebudou schopni. Střežte se vytváření spojení, i pokud dojde ke zdánlivě přátelskému pokusu o sblížení, neboť za ním bude stále skryta ona základní motivace fae.

FAE NEBO DRACI – PRO A PROTI

Takže se možná ptáte, proč se otevřeně nespojíme s draky? Zastupují řád, stejně jako fae zastupují chaos. Reprezentují realitu stejným způsobem, jakým fae přijímají koncepty fikce a nereálnosti a čerpají z nich sílu. Draci jako takoví si cení „reálného“ a fyzického světa nade vše ostatní a mají malou trpělivost se záležitostmi představitosti. Takže proč bychom do sebe neměli chtít nechat proniknout² fyzickou realitu? Odpověď je, že svým vlastním způsobem jsou draci ve svém pohledu na svět právě tak zaujatí a nelidští jako fae.

DRACI – JEJICH ZAMĚŘENÍ NA ŘÁD A JEJICH SCHOPNOSTI

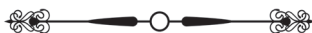
Draci možná představují fyzický svět – svět, kterého se můžeme dotknout, chcete-li – ale fyzická realita není nijak laskavá³. Je surová, brutální a nemilosrdná. Dračí schopnosti mají základy ve fyzickém světě: mohou ovládat počasí, příliv a odliv, zemi a tak dále. Draci také oplývají velmi praktickým

myšlením a mají jen malou potřebu diskutovat o demokracii, lidském sebeurčení a dalších podobných fantaziích, když sami sebe považují za prokazatelně nejmocnější stvoření v okolí. Věří, že to jim automaticky dává právo vládnout. Takže ve světech, kde je přítomna vysoká úroveň řádu, draci vládnou, a to buď otevřeně, nebo ze zákulisí.

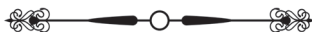
KNIHOVNA – JAK UDRŽUJE ROVNOVÁHU

Knihovna udržuje rovnováhu skrze průchody do různých alternativních světů – spojení, která jsou utvářena sběrem klíčových knih z těchto světů. Její spojení se světy jim brání v tom, aby příliš rychle sklouzly směrem k chaosu nebo řádu. V rozumné míře stabilním prostředí pro lidi jsou světy zhruba uprostřed⁴. Mladší Knihovníci mohou být tvrdě penalizováni, pokud budou přistiženi, jak uzavírají neautorizované pakty s fae. To platí obzvláště v případě, kdy by tyto pakty narušovaly nanejvýše důležitou neutralitu Knihovny – která musí být za každou cenu zachována. Mělo by být zdůrazněno, že tu nejsme od toho, abychom posuzovali, co je „nejlepší pro lidstvo“. Lidstvo by mělo být ponecháno, ať činí svá vlastní rozhodnutí. Úkolem Knihovny je uchránit lidstvo od absolutní reality i absolutní nereality.

A to budete vykonávat sbíráním určených knih, abyste udrželi rovnováhu.

PROLOG

Londýnský vzduch byl plný špíny a smogu. Kaiovy smysly byly lepší než ty lidské, i když se tomu snažil příliš nepoddávat. Ale ani on neviděl do temné uličky o nic lépe než běžný Londýňan. A i rodilí Londýňané chodili v úzkých ulicích za stanicí King's Cross opatrně.

Ale kde se dařilo zločinu, tam se dařilo i detektivům. A on tu byl proto, aby se setkal s Peregrinem Valem, přítelem a bojovníkem se zločinem.

Na chvíli se zastavil, aby si prohlédl výlohu zastavárníka, a zároveň se snažil odhadnout ulici za sebou. I když neviděl, že by ho někdo přímo sledoval, ve vzduchu bylo něco, z čeho byl napjatý, něco jako předzvěst nebezpečí. Ale bylo jen několik lidí, kteří by se mohli v souboji vyrovnat drakovi, dokonce i v jeho lidské formě, a on neočekával, že by se s některým z nich setkal v místních postranních uličkách.

Vale byl ve skladišti hned za rohem. Kai tam co nevidět dorazí, a pak se snad dozví, jakou přesně asistenci Vale s tímto případem potřebuje.

A pak někdo poblíž vykřikl. Byl to ženský křik, upřímně vyděšený, a byl náhle přetátý kuckavým

vyjeknutím. Kai se prudce otočil a zadíval se do vířící mlhy. Na konci jednoho obzvlášť vlhkého průchodu se k sobě tiskli dva muži a žena. Jeden agresor držel ženě ruce za zády, zatímco ten druhý zrovna napřahoval pěst, aby znovu udeřil.

„Pust’te ji,“ řekl klidně Kai. Se dvěma lidmi se vypořádá dost snadno. I kdyby to byli vlkodlaci, nebyli by pro něj významným nebezpečím. Ale zpozdí se kvůli tomu.

„Vycouvej,“ zavrčel jeden z mužů a otočil se od ženy, aby se na něj podíval. „Tohle není tvoje věc, a ani tvoje část města.“

„Je to moje věc, pokud se rozhodnu, že to tak bude.“ Kai vykročil uličkou ke skupince a automaticky muže posuzoval tak, jak ho naučili mistři bojových umění jeho otce. Muži byli svalnatí v ramenou, dobře stavění, ale oba vykazovali znaky tlustých břich a mizějících svalů. Zvládne je, stejně jako zvládl jiné jejich druhy před několika dny.

Volný muž k němu vyrazil, pěsti zvednuté v hrubém boxerském postoji. Měl lehčí nohy, než Kai očekával, ale nebyl dost rychlý. Naznačil úder pravou pěstí, a pak se pokusil o přímý úder levačkou na Kaiovu čelist. Kai udělal krok stranou a z boku tomu muži vrazil ruku do ledvin, nakopl ho zezadu do kolene, aby ho vyvedl z rovnováhy, a hlavou mu praštil o zeď. Muž padl k zemi.

„Ale, nebud’ takovej,“ řekl ten druhý muž, couval hlouběji do uličky a ženu držel před sebou jako štít. Do očí se mu začala vkrádat panika. „Jen odejdi a nikomu se nic nestane...“

„Ty pust' tu ženu,“ opravil ho Kai, „a *tobě* se nic nestane.“ Krácel vpřed a zvažoval možné kroky. Úhyb stranou a rána do mužova krku by mohla být pro ženu tou nejméně riskantní možností, ale přesto...

„Ted',“ řekl hlas nad ním.

Po obou stranách i za ním se rozletěly dveře, a ve stejnou chvíli shora spadla a řítila se na něj jakási změř stínů. Kai instinktivně skočil na jednu stranu, ale v uličce s ním bylo až příliš mnoho mužů. Tucet, zaznamenal k boji vycvičená část jeho mysli, a ještě víc za těmi otevřenými dveřmi. Neměl prostor uhnout. Vypadalo to jako past. Ani se nedrželi zpět, aby dali prostor k prvním úderům někomu jinému, jako to dělali běžní rváči. Vyrazili po něm, většina s holýma rukama, ale několik z nich s boxery nebo obušky se závažím.

Musel se dostat zpět a pryč. To nebyla žádná ostuda. Součástí výcviku válečníka bylo umění rozpoznat silnějšího protivníka a odpovídajícím způsobem zareagovat. Zezadu se mu kolem krku sevřela ruka. Popadl ji, padl na jedno koleno a hodil toho muže přes hlavu a na ty, kteří se k němu blížili. Zůstal u země, s nohou nataženou se otočil a dalšímu bojovníkovi podrazil nohy. Využil setrvačnosti, aby se otočil a vstal. Mezi ním a cestou ven byli čtyři muži. Čtyři překážky, kterých se musí zbavit.

Valeův případ musí být důležitý, pokud vyvolal takový útok.

Kai zaznamenal na ulici smotané smyčky sítě, která ho předtím jen tak tak minula. Byla to zákeřná věc, s kovem zapleteným do provazů. Zvláštní. Proč si dělat takové potíže, aby polapili jeho osobně? Pokud Valea už chytili, budou litovat.

Trhl loktem vzad a ucítil škubnutí, jak narazil do čelisti, načež rychlým během vyrazil vpřed. Aspoň jeden z mužů před ním by měl ustoupit...

Nečekal, že se na něj všichni zároveň vrhnou jako náhlá lidská přílivová vlna. Udeřil vysoko, po krku, a pak níž, do rozkroku – zneškodňující rány. Ale oni nepadali k zemi. Cítili bolest, bručeli, kymáceli se, ale pořád mu stáli v cestě.

Dozadu do hlavy ho zasáhl náhlý bolestivý úder a jeho pokus o nervový chvat ztratil sílu, když Kai padl na jedno koleno. Věděl, že je z něj snadný terč, ale jeho svaly ho v ten jeden okamžik odmítly poslechnout.

Další muž ho udeřil do obličeje. Kai vyplivl krev.

Muž za ním na něj skočil a srazil ho na špinavý chodník. Kai se snažil nadechnout a před očima mu stále tančily jiskřičky. Teď v žilách cítil proudit čirý vztek. Jak se na něj ti lidé odvažují takto zaútočit?

Neměl v sobě prostor pro strach. Nebylo *možné*, aby ta lůza zvítězila.

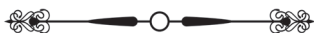
Cítil, jak nad ním získává nadvládu jeho přirozené tělo. Z jeho rukou se stávaly drápy a na kůži se mu začaly rýsovat šupiny, jak s tím vztekem povstávala jeho pravá podstata. Povolá proti nim řeku, odplaví je z tohoto Londýna, budou platit za takovou *nestydatost*.

Přes celý Londýn cítil, jak se Temže a všechny její přítoky zachvěly v odpověď na jeho hněv. Možná je ten nejmenší a nejmladší ze synů svého otce, ale pořád je drak z královského domu. Narovnal záda a škubl sebou vzad. Shodil toho rváče ze svých ramen a napřímil se, zuby při zavrčení odhalené.

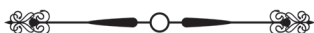
Vrazila do něj další těla a sundala ho k zemi. Těžké ruce mu tiskly zápěstí k chodníku. Jeho drápy v něm zanechávaly stopy, když se pokoušel získat oporu. Poprvé pocítil bodnutí pochybnosti. Možná by bylo moudřejší vzít na sebe svou plnou přirozenou podobu, tu, kterou neměli šanci udržet. Upozornilo by to celý Londýn na to, že mezi nimi žije drak, ale pokud prohraje...

Ve vlasech se mu sevřela ruka a stáhla mu hlavu dozadu. Ucítil, jak se mu kolem krku sevřel chladný kov. A teď byla náhle ve vzduchu ta divoká, elektrická pachut' magie fae, svírala se kolem něj, *spoutávala* ho. Náhlým šokem vykřikl, jak vzdálené řeky utichly a ustoupily z jeho smyslů, jak jeho prsty, teď čistě lidské, škrábaly do betonu.

„To by mělo stačit.“ Ten chladný hlas byl první, co během celého toho útoku zazněl, a byl tím posledním, co Kai slyšel. Do hlavy ho zasáhl jeden poslední úder a on se odevzdal bezvědomí.

KAPITOLA JEDNA

Předchozí noci...

To s tím jedem v její sklence vína byla škoda, pomyslela si Irene. V podzemní místnosti bylo horko a sklenka chlazeného vína by byla osvěžující.

Nepotřebovala Kaiovo zamumlání zpoza svého ramene. Sledovala toho muže s maskou vrány v zrcadle. Jeho pravé jméno bylo Charles Melancourt, a oba posledních několik týdnů sháněli tutéž knihu. On byl agentem ruského kupce. Irene byla agentkou Knihovny. Oba na sebe dost často naráželi, zatímco prošetřovali stejné zdroje, a on ji i přes její masku dozajista poznal, stejně jako ona poznala jeho.

Příhozy na aktuálně dražený předmět, sadu zlatých kostek s rubíny místo ok, skončily a nastal vlašný potlesk. Všichni byli maskovaní, dokonce i číšníci roznášející tácy s jídlem a vínem. Ta aukce nebyla tak docela nelegální, ale byla zcela jistě pochybná. Řady návštěvníků zahrnovaly excentriky, boháče, a také velké množství lidí, kteří měli právníky jen k tomu, aby prokázali, jak naprosto nevinní jsou. (Čímkoli.)

Lampy na stěnách vydávaly intenzivní éterické světlo. Díky němu se korálky na drahých šatech a vojenská vyznamenání třpytila právě tak jako předměty v aukci. Za jejich maskami poznala i několik z londýnských fae. Ale lord Silver, jejich neoficiální vůdce, přítomen nebyl – fakt, za který byla extrémně vděčná.

Irene se dovnitř dostala díky Valeově pomoci. Nebylo od věci být osobní přítelkyní největšího londýnského detektiva. Na oplátku slíbila, že zajistí, že ona a Kai z toho místa zmizí před půlnocí, než dojde k plánované policejní razii. Slib, který hodlala dodržet. Strávila posledních několik měsíců v tomto alternativním světě tím, že si budovala krycí identitu překladatelky na volné noze, a mít policejní záznam by bylo nepohodlné.

„Další položka,“ drmolil licitátor. „Jedna kopie *La Sorcière* Abrahama ‚Brama‘ Stokera, inspirovaná stejnojmennou knihou Julese Micheleta. Jsme si jisti, že našim hostům nemusíme připomínat, že tato kniha byla britskou vládou zakázána. A církev ji veřejně odsoudila na základě veřejné nemravnosti a kacírství. Není pochyb, že kupci poskytne zábavné čtení, ha ha.“ Jeho smíchu chybělo cokoli, co by připomínalo humor. „Prodávaná jako část anonymní pozůstalosti. Příhozy začínají na jednom tisíci liber. Slyším nějaké nabídky?“

Irene zvedla ruku. Melancourt též.

„Dáma v černém dominu, tisíc liber,“ řekl monotónně licitátor.

„Tisíc pět set!“ vykřikl Melancourt.

Takže měl v plánu dělat velké skoky, namísto toho, aby šel postupně. Tak dobrá. Aspoň se zdálo, že jsou

jediní, kdo má o tu položku zájem. „Dva tisíce,“ řekla jasným hlasem Irene.

„Dva tisíce pět set!“ oznámil Melancourt.

To u ostatních přihazujících vyvolalo jistý šepot. Ta kniha byla vzácná, ale ne přespříliš. Určitá muzea měla kopie, takže Irene to relativně sloužilo ku cti, když kupovala výtisk v nelegální aukci. Koneckonců, mohla ho ukrást. Ta myšlenka ji přiměla k úsměvu. „Tři tisíce.“

„Pět tisíc!“ Ten náhlý skok v ceně místnost zcela utišil. Lidé upírali oči na Irene, aby viděli, co udělá.

Kai se jí naklonil přes rameno. Věrný své identitě bodyguarda celou dobu postával, odmítal jídlo i pití a hlídal kobercovou tašku⁵ s jejich platební jistinou. „Mohli bychom ho nechat to vyhrát, a pak ho později navštívit,“ zamumlal.

„Moc riskantní,“ zašeptala Irene. Zvedla sklenku vína z podnosu, který držel, zvedla ji ke rtům, a nemohla si splést náhlé napětí v Melancourtově postoji. Ano, *bylo* od něj. Myslela si to.

„**Víno, vři,**“ zamumlala v Jazyce a spěšně sklenku postavila, když se jí v prstech zahřála. Víno už bublalo a přetévalo na podnos, kde syčelo a kouřilo, jak se vypařovalo. Kaiova ruka se napjala, ale táč držela pevně.

Ticho se prohloubilo. Irene ho prolomila. „Deset tisíc,“ řekla ležérně.

Melancourt se se zaklením udeřil pěstí do stehna.

„Slyším nějaké další nabídky?“ dožadoval se licitátor, znovu přes rostoucí šustění šepotu. „Deset tisíc od dámy v černém dominu poprvé, podruhé... prodáno! Pokud byste přišla blíže, abyste s naším personálem

zajistila platbu, madam, děkuji vám mnohokrát. Další položka...”

Irene další položku vypustila a vstala. Kai předal podnos jednomu z číšníků, zvedl jejich kobercovou tašku a následoval ji, když zamířila ke stolu, kde se platilo. Neustále házela očkem po Melancourtovi, ale ten se hrbil na svém sedadle a nepokoušel se o nic dramatického. Muži a ženy na ni s respektem kývali, když kolem nich procházela, a ona jim to gesto zdvořile oplácela.

„Vaše platba, madam?“ zeptal se neutrálním tónem muž u stolu. Měl za sebou několik velkých, velmi svalnatých mužů, kteří měli váhavým zákazníkům pomoci zaplatit za jejich nákupy. Ale tentokrát nebudou potřeba.

Irene se mírně usmívala, zatímco úředník šperkařskou lupou zkoumal její syntetické diamanty, než transakci uzavřel a předal jí knihu. Získala ty diamanty od Knihovníka pracujícího v mnohem technologicky pokročilejším alternativu, a účty platily moc hezky. Výroba diamantů tam byla relativně levná, a vše, co její kolega chtěl na oplátku, byla kompletní sada prvních edic Voltairových děl z jejího světa.

Dostali se ke dveřím, než je Melancourt dohnal. „Mohu vám učinit nabídku,“ řekl. Jeho hlas byl tichý, ale zoufalý. „Pokud byste mě spojila se svým nadřízeným...”

„Obávám se, že to je nemožné,“ řekla Irene. „Omlouvám se, ale ta záležitost je uzavřena. Budete mě muset omluvit.“ Pamatovala si, že má omezený čas – a bylo už deset třicet.

Melancourtovy rty se pod jeho maskou stáhly do

tenké linky. „Neklad'te mi za vinu to, co by se mohlo stát,“ štěkl. „A i vy mě budete muset omluvit. Měl bych se vydat na cestu.“ Vyrazil ještě před nimi a zavolal na číšníka, aby mu přinesl kabát a klobouk.

Bylo tři čtvrtě na jedenáct, když se dostali pryč z toho místa a sundali si masky. Noc byla relativně jasná a lampy zdůrazňovaly každou nedokonalost ulic Soho. Na rozích postávalo několik žen, ale většina jich byla v hospodách nebo působila uvnitř, a žádná z nich se nepokusila ke Kaiovi a Irene přistoupit. Melancourt byl už pryč z dohledu.

„Myslíš, že něco zkusí?“ zeptal se tichým hlasem Kai.

„Pravděpodobně. Dejme se k Oxford Street. Měli bychom být vcelku v bezpečí, jakmile budeme na hlavní cestě.“

Zatímco mířili tím směrem, Irene uvažovala o tom, jak se její život v těch několika posledních měsících změnil. Dříve byla potulnou Knihovnicí na misích, která skákala z jednoho alternativního světa do dalšího, aby získala knihy pro interdimenzionální Knihovnu, které sloužila. Teď tu měla stálou základnu jako místní Knihovnice, učedníka, kterého respektovala, a dokonce i přátele. Cestování mezi světy nebylo tím nejlepším způsobem, jak udržet přátelství, obzvlášť když musela strávit polovinu času v přestrojení. Ale teď v tomto světě měla dokonce i několik lidí, jako Valea, kteří věděli, co je zač, a přijali to.

A aby byla upřímná, svou práci si užívala. Bylo to *uspokojující*, plnit požadavky Knihovny, a dělat to okamžitě a efektivně. Poskytování jedinečných knih z určitého světa Knihovně pomáhalo ustálit i svět sa-

motný, přinášelo mu rovnováhu mezi řádem a chaosem tím, že posilovalo jeho spojení s Knihovnou. Ale bylo to také, z nedostatku jiného slova, vzrušující. Minulý měsíc se museli vplížit do labyrintu plného robotů pod Edinburghem, aby zachránili kopii ztraceného příběhu *Regina Rosae* Alžběty Báthoryové. Dnes bez jakýchkoli potíží vklouzli na aukci a zase z ní vyklouzli. (Jeden malý pokus o otravu byl drobný detail.) Irene si nebyla jistá, co přinese zítřek, ale byla tu naděje, že bude zajímavý.

„Á,“ řekl mírně spokojeným tónem Kai, když zašli za roh u hospody, na temnou část cesty. „Jak jsem myslel. Sledují nás.“

Irene otočila hlavu a letmo pohledem zachytila dva muže u zatačky ulice. „Dobrý postřeh. Jsou to jen ti dva?“

„Aspoň jeden další. Myslím, že spěchají, aby nás zastavili, pokud se vydáme po Berwick Street.“ Kai se zamračil. „Co budeme dělat?“

„Vydáme se po Berwick Street, samozřejmě,“ řekla rozhodně Irene. „Jak jinak se dozvíme, o co jde?“

Kai na ni koutkem oka vrhl rychlý pohled. Jasně venkovní osvětlení tvořilo z jeho profilu ostře řezanou mramorovou sochu. Zúžené oči mu s kůží temně kontrastovaly. „Necháš mě to vyřídit?“

„Nechám tě jít jako předvoj,“ řekla Irene. „Ty je rozptýlíš, já uklidím.“

S kývnutím ten rozkaz přijal. Nehodlala se dožadovat toho, aby s ním mohla bok po boku bojovat v pouliční rvačce. Koneckonců, on byl drak, a dokonce i v lidské formě dokázal vyskočit do vzduchu a kopnout někoho do hlavy. A ke kotníkům dlouhé sukně tohoto Londýna nebyly navrhovány s ohledem na skákání a kopání.

To, že Kai byl drak, byla komplikovaná věc. Dě-
lalo to z něj užitečného učedníka se schopnostmi nad
lidským standardem, ale také to znamenalo, že má jis-
té vlastní postoje a předsudky. Otevřeně pohrdal fae,
jakožto silami chaosu, což bylo ošemetné, vzhledem
k tomu, že v tomto světě byli výraznou měrou přítom-
ní. A nesl se s povýšeností draka z královského rodu,
i když odmítal mluvit o detailech ohledně svých rodi-
čů. Irene byla natolik zkušená, aby věděla, že tohle by
mohlo – ne, pravděpodobně *bude* – znamenat potíže.
Ale teď a tady byl vynikající posilou.

Touto noční dobou byly tržiště a obchody s látkami
v Berwick Street zavřené a ulice byla až na venkov-
ní lampy temná. Teď by měli jejich pronásledovatelé
dobrou šanci se o něco pokusit.

Jako na povel se ti dva muži začali přibližovat,
a zároveň zpoza rohu před nimi vystoupil třetí. Jeho
oblečení bylo obnošené a rozevřený kabát s potrha-
nými manžetami odhaloval kravatu volně zavázanou
kolem krku, přes částečně rozepnutou košili. Do tváře
měl staženou čepici, a jeho oči se tak ukrývaly ve stí-
nech. „Pěkně zůstaňte na místě,“ zavrčel.

Kai a Irene zastavili.

„Tákte, můžeme to udělat po dobrým,“ řekl ten
gauner, „nebo to můžeme udělat po zlým. Já a tady
kluci bysme vám nechtěli zbytečně ublížit, jasný?“

„Ale ne!“ zalapala Irene po dechu, ve snaze působit
neškodně. „Co to má být?“

„Jen troška nezbytného násilí,“ řekl ten muž. Udě-
lal krok vzad. Slyšela, jak se ti za nimi přibližují, teď
rychleji. „Takže pokud byste se mohla postavit dál

tady od toho mladýho gentlemana, já a chlapci nebudeme mít důvod vás obtěžovat.“

Muselo to být kvůli tomu, že Kai nesl tašku. Melancourt určitě neměl čas je varovat, že ona by mohla mít zvláštní schopnosti. No, Irene výhodu neodmítala.

„Tak jakýpak máte důvod obtěžovat *mě*?“ zeptal se Kai. Předal tašku Irene, a ta udělala krok vzad. Dala mu prostor k manévrování a ustoupila k okraji ulice. Koutkem oka viděla, jak se v oknech nad nimi mihotají světla a rozhrnují závěsy. V jednom okamžiku myslela, že vidí nějaký pohyb na protější střeše, ale nemohla si tím být jistá, a riziko na úrovni země bylo mnohem bezprostřednější. Naštěstí měla absolutní důvěru, že se Kai dokáže sám vypořádat se třemi pouličními rváči. Nejspíš se u toho ani nezapotí.

Muž před nimi vytáhl z kapsy malý obušek se závažím a se zkušeně vyhlízejícím pohybem si ho potěžkal v ruce. Takže cvičení pouliční gentlemani. O něco lepší než rekruti z nejbližší hospody.

Irene se otočila, aby se zadívala na dva muže, kteří se k nim zezadu blížili. Jejich tempo se změnilo z rychlého kroku do ležérního poklusu. A teď, když je ve světle lamp viděla jasněji, byly jejich tváře hustě pokryté vousy, obočí se jim nad nosy setkávalo a jejich nehty na rukou rozhodně nevypadaly tak docela, jak by měly.

Vlkodlaci. Vlkodlaky nečekala.

V tomto alternativním světě ve skutečnosti nebyly žádné zákony proti vlkodlakům. Nicméně, pokud jeden náhodou neměl peníze, byl dokonale zaseknutý v sociální třídě odsouzené k manuální práci a běžnému násilí. Vlkodlaci ve velkých městech měli tendenci

žít pospolu, v rozsáhlých pseudorodinných skupinách, které dokázaly naplnit celou směnu v továrně či v do-
cích, nebo jednoduše vybíraly výpalné. Irene se nikdy nepokoušela přijít na to, co dělají vlkodlaci na ven-
kově. Možná holdují blahodárnému životu v přírodě a loví pouze králíky, ale tak nějak o tom pochybovala.

Naštěstí to zabralo hodně času a uslintané snahy za
úplňku, aby došlo k přenosu vlkodlačí kletby. Takže
tady bezprostřední nebezpečí nehrozilo. Ale byli odol-
nější než průměrný člověk, a bylo těžké je v boji zpo-
malit – pokud člověk nechtěl způsobit vážnou škodu.

„Vememe si tu tašku, co jste teď předal tamhle svo-
jí mladé slečně,“ zabručel první muž – tedy, vlkodlak.
Olízl si rty. Jeho jazyk byl poněkud nepříjemně dlou-
hý. „A pak donesete malej vzkaz komukoli, co vás
najal, jestli víte, co tím myslím.“

„Tohle bych vám nedoporučoval,“ řekl Kai a po-
sunul pravou nohu dopředu, do toho, v čem Irene ne-
určitě rozpoznala skrytý bojový postoj. „Pokud byste
mi vy, gentlemani, jednoduše řekli, kdo vás najal –“

Ti dva za nimi náhle vystřelili vpřed a vrhli se
Kaiovi po rukou. Ale Kai to zjevně očekával. Hladce
otočil dlaně dozadu, aby chytil jejich zápěstí, a poté
je jejich vlastní setrvačností prudce hodil dopředu.
Pak, když škubl zase zpět, oba skoro upadli. Jeden za-
klel. Ten druhý byl potichu, ale s ošklivým zábleskem
v očích si olízl rty.

„Á, máme tu jednoho chytráka,“ řekl ten první.
„Obkliďte ho, chlapi. Naučíme ho trochu respektu.“
Zatímco mluvil, se šoupáním bot se pohnul po chod-
níku vpravo, ale ještě ne směrem ke Kaiovi.

„Stále bych rád věděl, kdo vás poslal, gentlemani,“ řekl Kai. Jeho postoj byl i nadále uvolněný. Ne-spouštěl oči z vůdce trojice, ale Irene si byla jistá, že pozoruje i ostatní. Občas bylo snadné zapomenout, že strávil jistý čas jako trestní právník ve vysoce technologickém kyberpunkovém světě. Tohle v něm možná i vyvolávalo nostalgii.

„To se klidně vsadím,“ zavrčel ten po Kaiově levi-ci. Nenápadně se kradl dál kolem něj, blíž k místu, kde u zdi stála Irene, a snažil se dostat až za Kaie. „Škoda, že všechno, co mu dokážeš říct, bude –“

Kai se pohnul během okamžiku, kdy byl muž roz-ptýlený, otočil se a udělal dva rychlé kroky směrem k němu. Jeho sevřená pěst čistě zasáhla mužovo břicho, a ten vyhekl a zakymácel se. Kai rozevřel ruku, aby dlaní udeřil muže ze strany do krku. Jeho tvář byla soustředěná pouze na správné provedení úderu. Muž se silou toho nárazu zapotácel vzad a z otevřených úst mu vyletěly sliny. Vlkodlak ztěžka dýchal, když padl na kolena. Chlupatými pěstmi bušil do chodníku, oči zastřené, jak se snažil zůstat při vědomí.

Zbylí dva se na Kaie s hrdelním vrčením vrhli. Jeden se k němu pokoušel dostat blízko a zaměstnat ho, zatímco by druhý použil svůj obušek. Celá ta věc se zvrhla do rvačky a řady rychlých úderů. Irene se zamračila, když Kai poklesl na jedno koleno, a vykročila vpřed, aby mu pomohla. Ale první ze rváčů se vrávoravě vyškrábal na nohy a chytil ji. Jeho chlupaté prsty s dlouhými nehty objaly její paži. „Teď jen pěkně nahlas zapištěte, ať vás gentleman slyší,“ začal.

Irene se mu rychle podívala na nohy. Vysoké boty. Boty s dlouhými, těžkými tkaničkami. To bude fungo-

vat. „**Vaše tkaničky jsou svázané jedna ke druhé,**“ informovala ho a v ústech cítila váhu Jazyka.

Byla Knihovnice. A ve chvílích jako tahle byla ta skutečnost nesmírně užitečná. Svět slyšel její slova, a v odpověď se proměnil. Mohla nechat vřít víno, otevřít dveře, poslat k zemi vzducholod', přivést k životu vycpaná zvířata – a i mnohem horší věci. Nebo, v tomto případě, svázat k sobě tkaničky.

„Cože?“ zeptal se rváč, dle předpokladu zmatený.

Popadla ho za paži a prudce zatáhla. Ale on ji s opatrně samolibým úsměvem dál držel a přistoupil ještě blíž – než padl přímo na obličej. Jeho tkaničky se skutečně svázaly jedna ke druhé.

Irene ze sebe shodila jeho ruku, když padal, a tím se uvolnila. Nebyla by zrovna efektivním terénním agentem, kdyby se o sebe v boji nedokázala postarat. Násilník sebou zatím divoce mlátil na zemi, takže ho Irene tvrdě kopl do žeber. Když to udělala znovu, přestal se hýbat a raději začal lapat po dechu. *O jednoho méně, co nás bude pronásledovat, až utečeme*, pomyslela si zachmuřeně.

Zvuky souboje za ní utichly, zatímco se otáčela na Kaie. Ten si poněkud ostentativně oklepával prach z rukávů kabátu. Zbylí dva nájemní násilníci se váleli na zemi u něj. Jeden z nich měl ruku zkroucenou do nepřírozeného úhlu, a ten druhý krvácel z nosu. Závěsy v oknech nad ulicí se přestaly hýbat a pomíjivé světlo ze střech zmizelo. Melancourt se musel rozhodnout zamezit dalším ztrátám.

„Možná by gentleman s obuškem byl tak laskav, aby nám poskytl nějaké vysvětlení,“ navrhla Irene.

Kai se sklonil, vytáhl prvního vlkodlaka na nohy a opřel ho o zeď. Vlkodlakovy drápy se stáhly a jeho vousy se vrátily zpět na úroveň extrémně neholeného běžného muže. „Ted', když jsme si odbyli úvod,“ řekl Kai, „mohli bychom prodiskutovat naši záležitost?“

Rváč kašlavě zabručel. Opatrně zvedl ruku k obličeji, a když se ujistil, že ho Kai nezastaví, otřel si krev a sliny. „Musím říct, že jste trošku víc, než jsem čekal, šéfiku,“ zamumlal. „Dobře. Aspoň jestli se dohodneme, že nebudou žádný oficiální stížnosti, a tak podobně?“

„Je to ryze osobní,“ ujistil ho Kai. „A teď možná zodpovíte otázky mé přítelkyně. Kdo jste? A kdo vás poslal?“

„Budu k vám upřímný, šéfiku,“ řekl vlkodlak. Šťouchl se do ramene a tvář se mu zkřivila. „Ježiš, vy ale umíte kopat. Potkali jsme tu ženskou ve Starý labuti, hospodě tři ulice odsud. Řekla, že tudyma půjdete s přítelkyní, a dala mi váš popis. Řekla nám, že chce vaši tašku, a abychom vás varovali, abyste se drželi dál od záležitostí jinejch lidí. Ale nechtěla ani jednoho z vás mrtvýho. Měli jsme dostat tu tašku, a ona by nás kontaktovala.“

Irene přikývla. „Můžete mi říct něco o té ženě, co vás najala?“

Pokrčil rameny a znovu se zašklebil. „Nóbl dáma, plná peněženka, ale jen tak někdo by si na ni nedovolil. Nesla slunečník a v rukávu měla nůž. Večerní plášť, klobouk a rukavice, nic okatýho, ale prvotřídní. Její spona na šále vypadala jako zlatá, ale mohl jsem se na ni leda podívat. Měla s sebou chlapa, co jí hlídal záda, ale velela ona. Pod kloboukem tmavý vlasy, tmavý oči. Nikdo, koho bych znal.“

„Byla cizinka?“ zeptal se ležérně Kai. Bylo to o něco méně určité než *Mohla být z lichtenštejnského velvyslanectví, místního doupěte fae a sídla jistého lorda Silvera, který vede neustálou válku s Valem?* Ale podstata byla stejná.

Zavrtěl hlavou. „Pokud byla, nebylo to zjevný. Zněla dost normálně. Nóbl přízvuk, jako vy oba.“

„A na tom muži nebylo nic zapamatováníhodného?“ Irene se chytala stébel. „Nebo na její sponě na šále?“

„No, kdybych ho viděl, tak ho poznám, slečno,“ řekl násilník. „Ale není to tak, že bych byl váš pan Vale, nebo jo? Ne že bych se na něj jednou podíval a řekl vám, kde...“ Viditelně se ve svém projevu mírnil. „Kde vzal to bláto, co má na botách. A její spona byla jen pár potřásajících si rukou – nic zvláštního.“

Tohle bylo až příliš jednoduché. Irene se otočila na Kaie. „Neříká nám všechno. Donuť ho mluvit.“

Kai udělal krok vpřed a vlkodlak sebou cukl vzad. „Počkejte! Řekli jste, že mi neublížíte!“

„Ve skutečnosti to nikdy neřekl.“ Irene se soustředila. Jazyk mohl být použit k tomu, aby upravil lidské vnímání. Nevydrželo to dlouho, ale ve správný čas a na správném místě to mohlo být vcelku efektivní. Oslovila vlkodlaka. „**Vnímáte, že můj přítel je skutečně nebezpečná osoba, která je schopna udělat cokoli, aby vás přiměla říct nám pravdu.**“

Pohrávání si s lidskou myslí bylo na té pochybné části škály etiky, ale, ubezpečila samu sebe Irene, bylo to přijatelnější než z něj ty informace skutečně vymlátit.

Sehnul se dřív, než k němu Kai mohl dojít, nahrbil se a odhalil krk. „Dobře, dobře!“ zablekotal. „Takže jsme

ji sledovali ven, jo? A viděli jsme, jak jede soukromým kočárem na lichtenštejnský velvyslanectví, aby se tam potkala se svým manželem... To je to, co řekla kočímu. A on jí říkal „mylady“!

No, tohle bylo mnohem užitečnější. I když ta žena nutně nemusela být příslušnice šlechty, na velvyslanectví nemohlo být zase tolik žen, které by si takové oslovení zasloužily.

„Ale jste si jistý, že to bylo skutečné a nemělo vás to jen oklamat?“

I navzdory svému postavení se vlkodlak tvářil samolibě. „Nééé, bylo to opravdický, a víte proč? Protože ten chlap, co kočár řídil, tak můj kámoš George ho poznal. Je to obvyklej kočí ambasády. I kdyby nás chtěla oblafnout, ten řidič byl doopravdickej.“

„Jeho jméno,“ řekla rázně Irene.

Vlkodlak zaváhal, znovu se podíval na Kaie, a pak se vzdal. „Vlad Petrov,“ zamumlal. „Víc než to nevím.“

To znělo dostatečně upřímně. A teď měli jméno, se kterým mohli pracovat. „Myslím, že nám tento gentleman řekl vše, co mohl,“ řekla Kaiovi.

„S tím bych souhlasil.“ Kai se otočil zpět na rváče. „Ale ať na sebe už znovu nenarazíme, hmm?“

„To ste řekl vy, šéfiku,“ souhlasil nadšeně rváč. „Čím míň se toho řekne, tím rychlejc se to zapomene, jak vždycky říkávala moje stará máma.“

Kai se neobtěžoval zeptat, co to má znamenat. Odstoupil. „Dobrý večer,“ řekl. Nabídl Irene rámě a společně odkráčeli. Nikdo je nesledoval.

Zahnuli za roh.

„Co myslíš?“ řekl tiše Kai.

„Hodně nízká úroveň,“ odpověděla Irene a sledovala, jak Kai souhlasně kývá. „A od kohokoli, kdo je najal, to bylo nedbalé. Měli štěstí, že jejich noví zaměstnanci nezaútočili na špatné lidi. A celá ta záležitost s taškou a ‚Nekontaktujte mě, kontaktuji vás já.‘ Vážně nechtěla, aby se s ní spojili.“

Kai znovu kývl. „Ale nějak v tom nemůžu najít Silvera. Násilníci nejsou tak docela jeho styl. I kdyby měl zájem o tu Stokerovu knihu. Naše záhadná fae věděla, že půjdeme z aukce s taškou – takže odtamtud určitě sama přišla. Možná byla Melancourtovým sponzorem.“

Irene musela souhlasit s první částí. Silver – nebo lord Silver, pokud naprosto neměla na výběr – by pravděpodobněji přichystal souboj s bičí a rapíry, nebo by do jejich domu nechal o půlnoci vpadnout vrahy, kdyby se potřeboval takovým způsobem vyjádřit. „Jiní fae dávají smysl,“ řekla. „Ale načasování je podivné. Nejsem si jistá, jestli by někdo mohl být na aukci, odejít ve stejnou dobu jako my a zvládnout najmout ty vlkodlaky, aby na nás zaútočili.“

Kai se zamračil a zamyslel. „Mohla odejít dřív a najmout vlkodlaky, aby nás zastavili – v případě, že tu knihu získáme.“

„Pravda.“ Byli už téměř na Oxford Street. „Ale to se zdá trochu nahodilé, a jako skutečně velmi *lehkomyslný* způsob, jak tu záležitost řešit.“

„Vím, že bys to zvládla lépe, kdybys to byla ty,“ řekl zdvořile Kai.

Irene se na něj koutkem oka zadívala.

„Myslím v otázce plánované operace,“ dodal spěšně. „Něco dobře organizovaného a účinného, bez toho,

abys věřila prvním gaunerům, na které narazíš, že udělají svou práci dobře, nebo abys byla naprosto poražena. Byl to kompliment, Irene. Skutečně.“ Nedokázal ale zcela zakrýt svůj úšklebek.

„Včasné plánování šetří pozdější potíže,“ řekla pevně Irene. „A ze střech to někdo sledoval. Někdo mnohem lepší než ti muži. Neviděla jsem ho pořádně – nebo ji,“ dodala zamyšleně.

„Nemohl to být jen zloděj?“ nadhodil Kai.

„Mohl.“ Irene si upravila závoj. „Ale co když to byla osoba určená k tomu, aby převzala tu tašku, jakmile ji ti vlkodlaci vezmou *nám*?“

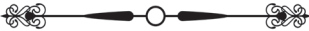
„Ach, to dává smysl. Škoda, že jsme tedy nemohli vyzpovídat toho pozorovatele.“

„Byl pryč dřív, než jsi ty muže poslal k zemi,“ řekla Irene. „Zdá se, jako by ta lady a její agenti skutečně chtěli zamést stopy.“

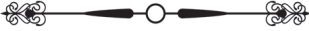
„Ale selhali,“ řekl s uspokojením v hlase Kai. „Máme jméno.“

Vkročili do Oxford Street a Irene zvedla ruku, aby zastavila taxi. „Každý má někdy smůlu,“ řekla. „Jakkoli dobrý je třeba jejich plán.“

Ale nemohla setřást pocit, že možná s Kaiem měli dnes v noci trochu *příliš* štěstí.

KAPITOLA DVĚ

Následujícího rána strávila Irene chvilku tím, že děkovala téhle civilizaci za to, že vynalezla sprchu. I když byla v mnoha ohledech podobná období, které bylo v mnoha alternativních světech známo jako „viktoriánské“ (včetně smogu, koňmi tažených, ale i „éterem“ poháněných kočárů a absence okamžité dálkové komunikace), v dalších ohledech dokázala přesně to důležité. Měla až na ten smog slušná hygienická opatření, přiměřeně čistou vodu a spoustu čaje a kávy. No, tak musela přežít zepelíny, vlkodlaky, upíry a chybějící telefony (uživatelé vždy skončili posedlí démony). Mohlo to být horší. Smog zabil většinu komárů.

Ale zatímco byla ve sprše, přemýšlela. Potřebovala dostat tu Stokerovu knihu do Knihovny – a čím dřív, tím líp. Ale také s Kaiem potrebovali prošetřit tu ženu. Vale v tom bude nanejvýš nápomocný. Nikdo nemohl bodnout do zad ani vrabce, aniž by o tom detektiv slyšel. A i když Irene a Kai mohli jít čmuchat kolem lichtenštejnského velvyslanectví (Lichtenštejnsko bylo v tomto světě rájem fae), mohli by tím své kořisti ukázat, že vědí, kde ji najít.

Kai pracoval u svého stolu v jejich společné pracovně a plnicím perem škrtal v seznamu knihkupců. Zdvořile ji vzal na vědomí, ale jeho pozornost byla zjevně jinde. Jasně zářící stolní lampa dávala jeho tváři ostrý profil, a trochu lesku navíc jeho černým vlasům.

Byl to rozumný nápad, sehnat si společné bydlení, připomněla si Irene. Znamenalo to, že může na Kaie dohlížet. Poté, co upadli v nemilost u zrádce Alberiche a, skrze Silvera, u londýnských fae, nechtěla nic riskovat. A být Valeovými přáteli mohlo být samo o sobě riskantní – obzvlášť když si navzájem pomáhali s případy. Ona a Kai byli oba dospělí. Mohli sdílet bydlení bez toho, aby se museli „zaplést“.

Ale draci, když na sebe brali lidskou podobu, na sebe dle všeho brali lidskou podobu až nepravděpodobně pohlednou (nebo možná krásnou). Kai měl hladké černé vlasy s modrými podtóny, pleť bledou jako mramor, hluboké tmavé oči a lícni kosti, které *škemraly* o dotek. Pohyboval se jako tanečník, a měl i příhodnou stavbu těla. Ten dramatický druh tanečníka, který by s vámi obkroužil parket, než by vás ohnul v pase a přitiskl se na vás, a pak...

Byl také, připomněla si pevně Irene, její student a uředník, a byla za něj zodpovědná. Nešlo o to, jestli by mohl být svolný – i když jasně naznačil, že ano, a naznačoval to stále – nebo jestli by mohla být svolná ona. Šlo o to, jestli má právo jeho nabídky využít. Pro tuto chvíli byla spokojená s tím, že je jejím přítelem, stejně jako kolegou, a byla za to vděčná.

Zodpovědnost toho má hodně, za co je třeba se zodpovídat, pomyslela si rozčileně. „Jsi připraven?“ zeptala se.

„Jen jsem...“ Kai si pohrával se svým perem. „Přišla zpráva,“ řekl konečně.

„Od koho?“ Tohle si zjevně vyžádá několik minut. Irene se posadila proti němu a lokty se opřela o stůl. Hojící se několik měsíců staré jizvy na jejích rukou byly vystouplé a tvořily jí na dlaních a prstech mřížkový vzor.

Kai vytáhl zpod hromádky jiných papírů svitek. Vosková pečeť na něm byla rozlomená a stužka rozvázaná. Irene rozeznala něco, co vypadalo jako čínské písmo psané černým inkoustem, a červený podpis. „Od mého strýce,“ řekl. „Mého nejstaršího strýce, nejstaršího z mladších bratrů mého otce. Žádá si mou přítomnost na rodinné ceremonii za několik měsíců.“

„No, samozřejmě, že musíš jít,“ řekla pohotově Irene. „Já se bez tebe na pár dní obejdu. Nebo týdnů – jak dlouhá ta oslava je?“ Věděla toho o dracích velice málo, ačkoli s jedním sdílela byt, a bylo možné, že si mysleli, že dobrá rodinná oslava má trvat několik let.

„Pravděpodobně pár týdnů,“ řekl bez jakéhokoli skutečného nadšení Kai.

Irene se pokusila představit si, kde je problém. „Stydíš se za svou současnou pozici?“ zeptala se.

„Ne!“ Kaiova odpověď byla uspokojivě rychlá. „Ne – každopádně bych to neudělal bez svolení svého strýce.“

„Takže on o tom ví?“

„Ne, to je jiný strýc,“ řekl Kai. „Můj otec má tři bratry. Ten nejmladší byl mým poručníkem, když jsem začal pracovat pro Knihovnu. Tohle je starší bratr, druhý nejstarší v rodině. Takže jsem mu přirozeně dlužen svou loajalitu a měl bych se zúčastnit.“

Irene si v duchu udělala poznámku, že pokud bude tahle konverzace pokračovat ještě hodně dlouho, bude muset požádat o jména a nakreslit si rodokmen. „Pak nevidím, v čem je problém,“ řekla.

Kai si na židli mírně poposedl. „Jenom jsem nečekal, že mě dokáží kontaktovat tady. Jakékoli pozvánky měly jít k mému bývalému poručníkovi, a s tím samozřejmě mluvím každých několik let. Ale když přišla tak, jak přišla –“

„Jak přišla?“ přerušila ho Irene, aby kolem toho nemohl dál chodit jako kolem horké kaše.

„Soukromým poslem,“ řekl Kai.

Irene to uvážila. Na jednu stranu to znamenalo, že tam venku je nějaký drak, který zná Kaiovu doručovací adresu, a tudíž logicky i tu její. Na druhou stranu, bylo to nezbytně špatně? „Pořád nerozumím, proti čemu máš námitky,“ řekla. „Kdybys čekal, dokud s ním příště nebudeš mluvit, tak bys tu rodinnou událost propásl.“

„Ty tomu nerozumíš!“ Ach, možná už se k tomu dostávali. Tohle byly nářky pubertálního prince, nebo aspoň prince studujícího na vysoké škole – pryč od rodiny a užívajícího si dříve nepoznaný pocit svobody. Možná, že pro mladší draky bylo několik let průzkumu alternativních světů něco jako pro studenta víkend v cizí zemi – i když to možná zahrnovalo méně pití. „Vědí, kde jsem. Mohli by mě kdykoli navštívit. Mohli by dokonce i nesouhlasit s tím, co jsem prováděl.“

„Počkat. Právě jsi řekl, že se za svou práci nestydíš. Teď říkáš, že by mohli nesouhlasit. Je to kvůli našim nedávným aktivitám?“ Jako bylo chození na nelegální aukce, infiltrace inkvizičních křížových chodeb pod

Winchesterem, nebo to, jak museli podfouknout ka-zašského vojenského vůdce, co byl v Anglii na návštěvě, cestopisnou přednáškou o Hedvábné stezce...

„Je možné, že mí strýcové by nemuseli rozumět všem obtížím práce pro Knihovnu,“ přiznal neochotně Kai. „Mám za to, že si myslí, že ta práce spočívá pouze ve zkoumání a nákupu knih.“

Irene se chtělo klít, že tak ztrácí čas. Potřebovali se kvůli té ženě dát na cestu k Valeovi, nebo se dostat do Knihovny, aby se zbavili toho Stokera. Muset Kaie přesvědčovat, aby se jí vyzpovídal ze svých rodinných problémů, bylo jako nechávat si trhat zuby, když stojíte před blížícím se vlakem. I když nešlo popřít, že s menším množstvím křiku. „Když jsi narukoval do Knihovny, nepoflakoval ses s kriminálníky a pouličními rváči? Nevěděl snad o tom tvůj strýc?“

Kaiova záda naprosto ztuhla a na jeho lícních kostech vzplál jasný ruměnec. „Irene, kdybys nebyla mou nadřízenou, litovala bys, že jsi to řekla!“

„Ale *poflakoval* ses s kriminálníky a pouličními rváči,“ řekla zmateně Irene, ale obdivovala to, že jeho gramatika je precizní i ve stresu. To byla věc, kterou jste se museli naučit, když jste ještě byli mladí a ovlivnitelní.

„To je možná pravda,“ řekl zdráhavě Kai. „Ale to bylo bez vědomí mého poručníka. On je nad takové věci povznesen.“

Irene si podrážděně promnula čelo. „Ale bydlel jsi s ním...“

„Nabádal mě, abych okusil místní literaturu a umění,“ řekl Kai. Už ztrácel něco ze svého vzteku. „Skutečnost, že jsem se zapletl s místními kriminálníky, byla zcela vedlejší.“

Irene v duchu zvedla úroveň dračí schopnosti pokrytectví o několik tisíc bodů a zhluboka se nadechla. „Vzdalujeme se od toho podstatného. Kai, ty se té rodinné sešlosti *zúčastníš*. Bylo by nezdvořilé to neudělat, a mohli by si myslet, že tě učím špatným způsobům, a přemístit tě.“ Viděla záskub v jeho tváři. Na to nepomyslel.

Kai vzdychl. „Mluvíš, jako bys byla starší než já.“

„Pravděpodobně jsem,“ řekla Irene. Prožila více než pětadvacet let mimo Knihovnu, v alternativních světech, kde normálně stárла. Ale nejméně další tucet jich v různých intervalech prožila uvnitř Knihovny, a mezi jejími zdmi neměl čas na člověka vliv. „I když jsi drak.“

„Ale jak myslíš, že mě tu našli?“ zeptal se Kai. Vrátil se k tomu bodu jako kočka k oblíbené hračce.

„Pokud mám střílet od boku, moje nadřízená Coppelia poslala tvým lidem vzkaz, aby se o tebe nebáli.“ Irene vstala a začala se rozhlížet po svém kabátu. Nebyla nadšená z toho, že by se Kaiova rodina mohla objevit na jejím prahu, ale dokázala pochopit politickou nezbytnost toho, aby Knihovna dokázala podat vysvětlení, kde Kai je. „Nebudeš mít problém se ke svému strýčkovi dostat, až pojeděš na návštěvu, nebo ano?“

Kai soustředěně ležérním způsobem cukl ramenem. „Irene, *jsem* drak. Nepotřebuji Knihovnu k tomu, abych cestoval mezi světy. Dokážu to vcelku snadno sám.“

Musela mu tu trošku samolibosti nechat. Byla vcelku zasloužená. Knihovníci potřebovali pomůcky a protokoly. Nemohla si prostě jen tak nakráčct z jednoho světa do jiného jako Kai. „Dokáží to všichni draci?“ zeptala se a snažila se neznít žárlivě.

„Všichni královští,“ řekl Kai. „Nižší draci mohou konat menší cesty – vážně se to nedá přeložit do fyzikálních pojmů,“ dodal spěšně, když zvedla ruku, aby se zeptala, co myslí „menšími cestami“. „Nebo mohou následovat královského draka, pokud je vede.“

„Chápu.“ Našla svůj kabát a začala si ho zapínat. „Teď bychom se měli hnout dál. Je skoro deset hodin.“

„Irene...“ Kai zaváhal. „Nechceš se mě zbavit, nebo ano?“

Vteřinku na něj jen s ústy dokořán zírala. „Cože?“

„Posíláš mě za mou rodinou. Chováš se ke mně jako k jakémukoli jinému učedníkovi. Nezdá se, že by ses starala, že by mi mohli přikázat odejít. Ty ne...“ Zadíval se na ni, tvář plnou touhy a nejistoty. „Pokud chceš, abych šel, pak půjdu, ale...“

Nebylo to žádné citové vydírání. Bylo to otevřené a bylo to upřímné, a srdce se jí z toho v hrudi svíralo. Povzdychla si a obešla stůl – její ladnost se ani neblížila té jeho, ani její elegance, byla jen smrtelný člověk – aby ho vzala za ruce. Byly v jejím sevření štíhlé a horké a jeho dlouhé prsty se ovinuly kolem těch jejích. „Kai, nechápeš, že tohle všechno říkám, protože tě nechci ztratit? Jsi můj přítel. Jsi osoba, které věřím, že mi bude krýt záda, že se za mě porve s vlkodlaky. Že mě bude držet za nohy, když budu viset ze zepelínu. Že bude stát vedle mě s kladivem, když budu probodávat upíry. Nevím, co by mohlo tvou rodinu přimět, aby tě odvedla. Nechci jim dávat *důvod*.“

„Myslíš to vážně?“ vstal a zadíval se dolů na její tvář. Jeho ruce ty její pevně svíraly. „Slibuješ, že to myslíš vážně?“

Bylo by tak snadné prostě říct *ano* a zahodit zdravý rozum, položit mu ruce na ramena a přitisknout ho k sobě. Strávila už celé měsíce tím, že se snažila takovým myšlenkám vyhýbat, a takovým situacím. „Dávám ti své slovo, že tě nechci ztratit,“ řekla. „Jsi můj učedník. Jsi můj spojenec. Jsi můj *přítel*. Nevěříš mi?“

Ano. A přestaň po mně chtít víc, než udělám něco, čeho bych mohla litovat.

„Chci.“ Jeho hlas byl drsný. „Jen – Irene, mám strach.“

„To přepadení? Jestli se necítíš bezpečně...“

„To? Ne!“ Skoro se té představě ušklíbl, a to trochu zchladilo ono jiskření mezi nimi, jako náhlý dotek čerstvého vzduchu. „Ne nebezpečí. Ne o sebe. Ale o... všechno.“ Výřečnost a ladnost mluvy ho opustila. „Tebe. Valea. Knihovnu. Všechno. Ještě nikdy se nestalo, že bych svého ctěného otce neposlechl, nikdy jsem nezpochybnil autoritu starších. Co udělám, pokud mi řeknou, ať tě opustím?“

Irene by mu bývala chtěla poskytnout nějaké ujištění, ale neměla žádnou jednoduchou odpověď. Neměla dokonce ani tu komplikovanou. Mohla mu jen oplácet sevření rukou. „Najdeme řešení,“ řekla pevně. „Musí být způsob. I kdybych měla ukrást vzorky poezie ze stovky světů, abych je přesvědčila, že jsi na skutečném postgraduálním studijním kurzu. *Bude způsob.*“

Nehodlala ho ztratit.

Z vedlejšího pokoje se ozval cinkavý zvuk, jako kamínky dopadající na okno. Ve stejnou chvíli Irene pocítila náraz na ochrannou bariéru, kterou umístila kolem jejich bytu. V jejím metafyzickém sluchu to znělo jako úder hromu. Nebyl dostatečně významný,

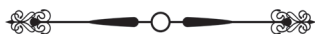
aby ochranu zničil, ale byl to pevný, pečlivě zasazený úder, ne nevědomý výbuch síly. A byl rozhodně poskvrněn chaosem. Někdo klepal a chtěl dovnitř.

Ten hluk přišel z Kaiovy ložnice. Ireninou myslí proběhl tučet nepříjemných možností, většina z nich spojená s útokem z předchozí noci.

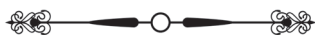
„Co?“ Kai ji pustil, rozeběhl se ke dveřím a rozrazil je. „Kdo se odvažuje?“

Jeho pokoj byl překvapivě uklizený – nacpaná skříň, holá podlaha, malý stolek a stejně tak malý oltář s vonnou tyčinkou. Velké arkýřové okno na druhé straně místnosti bylo celé, ale na jeho druhé straně stála dramatická postava muže s holí zvednutou, aby zaklepal na sklo. Jeho plášť a kabát se třepotaly ve větru, který předtím určitě nefoukal, a stříbrné vlasy mu spadaly na ramena. Oči se mu jasně třpytily.

„Kai,“ řekla s velkou trpělivostí Irene, „proč na tvém parapetu stojí lord Silver?“

KAPITOLA TŘÍ

„Pusťte mě dovnitř!“ Silver udeřil holí do skla. Odrazila se se stejným cinkavým zvukem, který slyšeli předtím, a sklo zůstalo nedotčené. Irenino a Kaiovo přání posbírat co největší množství knih naštěstí znamenalo, že mohli na byt použít ochranu Knihovny. A takové věci byly pro fae neproniknutelné. I když ji stálo pravidelné úsilí bariéru udržovat, v podobných chvílích to za to naprosto stálo.

„Zajisté ne!“ Irene se postavila před Kaie. „Lorde Silvere, jak se opovažujete takto se chovat?“

Silver se jednou rukou přidržel oblouku okna a namířil hlavicí své hole na Irene. Měl na sobě dokonalý žaket a plášť – a cylindr měl švihácky nakloněný a držel mu na hlavě i přes jeho pozici a ranní vánek. „Řeknete mi, že o tom nic nevíte?“

Irene si sáhla do svědomí. Bylo relativně čisté. Aspoň v něm tedy nevyvstaly žádné určité zločiny ve spojitosti se Silverem. „Nic o čem?“ dožadovala se. „A proč, pro všechno na světě, stojíte na parapetu a ječíte skrz okno?“